

I telefon : bagatell i en akt /

Benedictsson, Victoria,

National Library
of Sweden

De två följande dagarne var vår eljest så älskvärde och godmodige Arminius barsk och mörk och mycket omedgörlig, och han blef icke riktigt sig sjelf igen, förr än vi ett par dagar derefter togo afsked med våra franska reskamrater.

Vi kommo nu ned i den dal, som genomströmmas af den från Tinnsjön löpande Tinnelfven, hvilken här bildar en forsande ström, svängde förbi Gransherreds kyrka och prestgård, som ligga utmärkt vackert på en höjd, och kommo ändtligen bortåt klockan 5 eftermiddagen till Tinoset, hvita af dam och uppgifna af törst och hetta.

(Forts.)

I telefon.

Bagatell i en akt
af
Ernst Ahlgren.

Uppförd tjugosju gånger å Kgl. Dramatiska teatern, första gången den 7 mars 1887, med fru *Ellen Hartman* i hufvudrollen*).

(Eftertryck förbjudes, och pjesen må icke uppföras utan författarinns tillåtelse.)

Personerna:

Häradshöfding Eskilson, domhufvande på landet,
Siri, hans brorsdotter,
Ida, hans systerdotter,
Birger, Idas fästman,
Nilla, gammal hushållerska,
Notarien,
Flickorna.

Handlingen föregår på häradshöfding Eskilsons kontor.

Ett stort rum, gammaldags möbleradt. Till venster ett stort skrifbord, strax der bredvid en telefonapparat. Stora fönster med små rutor samt tjocka, mörka yllegardiner.

Till höger en stor gammaldags kakelugn med afsats, på hvilken står två stora vaser utan blommor. I närheten af kakelugnen ett mindre bord. Dörrar i fonden. Till höger en mindre dörr, vettande åt en korridor; högt uppe på dörren finnes en rund glasruta, på yttersidan försedd med en liten gardin. Dörren går inåt. Bokhyllor belastade med tjocka böcker, handlingar och papper. Ett par stora, bekväma stolar. På venstra väggen ett gammalt skåp. Lampan på skrifbordet är tänd, på det mindre bordet står ett syskrin.

Siri (sitter och skriver. Det ringer i telefonen. Hon springer upp; talar i luren).

Är det du, Karl?

(Paus. Hon lyssnar på svaret.)

Hvarför har du inte ringt på under de här två dagarne?

* * *

Jag kunde just tro det! Det låter så underligt när du talar. Stryk talg under fötterna och bind en ullstrumpa om halsen i qväll när du lägger dig, men kom i håg, att afvigan skall vara utåt, annars hjälper det inte. Så gör alltid jag, när jag är förkyld.

* * *

Hvarför skrattar du?

* * *

* Vi äro öfvertygade om att vi göra våra läsare ett särskildt nöje genom att bifoga ofvanstående porträtt af den frejdade konstninnan i denna hennes så omtyckta roll.

Jo, jag tyckte bestämdt att du skrattade.

* * *

Ja så. — Vet du jag blir alldeles ensam hemma i qväll. De andra skola på bal.

* * *

Herre Gud, du må väl veta att inte jag har någon klädning att komma på bal med!

* * *

Jo, Ida skall med. Och notarien! Du kan tro att han slår vådligt för henne.

* * *

Jo nog är hon förtjust i honom, det slår aldrig fel. Och farbror har grälat alldeles rysligt på henne. Det hörde jag sjelf, för dörren var inte riktigt stängd. Han sade att hennes fästman är den bästa menniska i verlden, och att det är både synd och skam som hon bär sig åt emot honom.

* * *

Åh, hon förlofvade sig väl med honom därför att han är så rik, kan jag tro.

* * *

Det vet jag inte, men jag har hört flickorna tala om honom. I sällskap är han tvär som en dogg, och så kommer han in i rummen med stora ridstöflar på. Han är inte alls chic. — Vet du hvad det är: chic?

* * *

Det är när man är riktigt stilig, — som notarien. Ida säger alltid att han är chic.

* * *

Du!? — Nej, det blir du aldrig i tiden.

* * *

Nu måtte du blygs! Har jag någonsin sagt det? Du är en lång räkel med stora öron och smala ben; men jag kan tycka bra om dig i alla fall.

* * *

Nej, du! Det kan aldrig falla mig in. Jag vet precis hur min fästman skall se ut. Han skall inte alls vara lik dig, och så skall han vara så snäll och förständig, och — —

* * *

Kors, hvad du intresserar dig för notarien! Jo, farbror säger, att han blir nog vice häradshöfding efter nästa ting. Han kommer att sluta som statsråd, säger farbror, och — — (Afbyter hastigt, sätter sig vid bordet och börjar skrifva.)

Häradshöfdingen.

Det var rätt, att du arbetar, min pulla lilla. (Det ringer.) Hvem ringer i telefonen så här dags?

Siri.

Jag skall höra efter. (Går fram till telefonen.) Hvem der? (Barskt, i telefonen.) Låt bli att ringa på; jag har inte tid. (Återtager sin plats.)

Häradshöfdingen.

Hvem var det?

Siri.

Bara Karl.

Häradshöfdingen.

Ja så, länsmannens pojke! Jag vet inte hvad det är för ett oskick att låta honom regera med telefonen, jag skall — — —

Siri.

Nej, bry sig inte om det, farbror. Jag vänjer honom nog af med det.

Häradshöfdingen.

Ja, gör det. Och så adjö med dig, min pulla. Var nu inte ledsen för det du skall stanna hemma. Du är så ung ännu, och det är bara flärd och dårskap. Du har mycket bättre af att sitta här och skrifva; — och din tid kommer nog. Var nu inte ledsen! (Går.)

Siri (ringer häftigt på telefonen. Blirotålig, ringer ånnu en gång).

År du der, Karl?

(Lyssnar.)

Har jag inte sagt dig mång hundrae gånger, att när du inte får svar i telefonen, så skall du vara tyst; men inte gå din väg förr än jag ringt af. Nu stod du der igen och pinglade medan farbror var här! Jag förbehåller mig att sådant inte sker oftare. — Hvad var det du ville säga?

* * *

(Lifligt.) Åh prat! År Idas fästman hos er?

* * *

Det var roligt: jag vill så gerna se honom.

* * *

Rider han ginvågen, så kan han vara här om en knapp halftimma. Men du bör säga honom, att Ida kommer inte hem förr än sent i qvåll.

* * *

Jag? — Jo, jag skall sitta här inne och skriva hela qvållen. Adjö med dig. (Nickar i telefonen. Hon sätter sig vid skrifbordet och blåddrar i papperen.)

Ida.

Kåra Siri, vill du ta nål och tråd och sy i den här handskknappen åt mig? Ingen af de andra har tid. — — — Hu, det var förskräckligt hvad jag år varm!

Siri (sy fast knappen).

Ida (ropar utåt fonden).

Snålla notarien, jag glömde min solfjåder der uppe på bordet!

Notarien (med solfjådern).

Spiran var det enda som fattades, — jag har den åran.

Ida.

Akta er för min onåd! — Se så. Adjö, lilla Siri; tack för hjälpen. (Ida och notarien gå.)

Flickorna (komma balklädda in från fonden).

Adjö, Siri!

Siri.

Nej, kom in, låt mig se riktigt på er.

Den åldre (vänder sig rundt om).

Nå?

Siri.

Så vackert!

Den yngre.

Du kan tro, att elevernas blomsterdans tar sig ut. Det år som en riktig balett. Vi två skola dansa ett pas de deux. Se här! (De dansa.)

Siri.

Hur förtjusande det måtte vara!

Den yngre.

Men svårt, kan du tro! Man skall vara så lätt och mjuk. Se här! (Gör några dansställningar.)

Den åldre.

År du tokig! Vi måste skynda oss. Adjö, Siri!

Den yngre.

Adjö! (De springa ut.)

Siri (kastar sig ned vid skrifbordet och gömmer ansigtet i sina händer. Man hör en bortrullande vagn).

(Forts.)